

РЕШЕНИЕ

№ 1542

гр. Пловдив, 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева като разгледа докладваното от Виделина Ст. Куршумова Стойчева Въззивно гражданско дело № 20235300502250 по описа за 2023 година

Производство по чл.258 и сл.от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на С. Р. К. с ЕГН *****, чрез назначения особен представител адвокат Д., подадена срещу Решение № 2537 от 05.06.2023 г., постановено по гр.д. № 15192 по описа за 2022г. на Районен съд – Пловдив, III бр. с., с което се прекратява гражданския брак между П. Г. К. с ЕГН ***** и С. Р. К. с ЕГН *****, сключен в гр.П. на *** година с акт № ***/***г. на Община П., като дълбоко и непоправимо разстроен, без да се произнася по въпроса за вината. Постановява се след прекратяване на брака съпругата да носи брачната си фамилия –К., както и страните се осъждат за разноски по делото.

Във въззивната жалба се излагат оплаквания, че решението е неправилно и необосновано, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Поддържа се, че по делото не са ангажирани доказателства за установяване на фактическата раздяла между страните. Възражава се срещу кредитирането на показанията на ищцовата свидетелка. Иска се изцяло да се отмени обжалваното решение.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата П. Г. К. с ЕГН *****, чрез пълномощника адвокат Т., с който се

оспорва като неоснователна и бланкетна. Поддържат се съображенията за правилността на решението. Развиват се доводи за основателността на иска. Моли жалбата да се остави без уважение и да се потвърди решението.

Пловдивският окръжен съд като прецени оплакванията направени във въззивната жалба и представените по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 ал.1 от ГПК срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искова молба от П. Г. К. против С. Р. К., с която се иска прекратяване на сключения помежду им граждански брак на основание чл. 49 СК, като дълбоко и непоправимо разстроен, като ищцата претендира след прекратяване на брака да носи брачното си фамилно име - К..

Безспорно между страните е, че същите са сключили граждански брак на *** година, като от брака си нямат ненавършили пълнолетие деца.

Спорът във въззивната инстанция е принесен по въпроса относно настъпването на дълбоко и непоправимо разстройство на брака между страните, което се оспорва от назначения особен представител на ответника.

От събраните по делото доказателства се установява, че съпругът има регистриран настоящ адрес на територията на *** от *** Г.

По делото са събрани гласни доказателства чрез показанията на св. М., която удостоверява, че е приятелка на П. К. от около 50 години, познава добре страните, тъй като е тяхна кума и кръстница на детето им. Свидетелката удостоверява, че съпрузите не живеят заедно от заминаването на съпруга за ***, като сочи, че 30 години са минали от тогава. Посочва, че първоначално съпругът се е обаждал на съпругата и сина си с намерение да ги взема при себе си, но отлагал този момент като казвал, че няма финансова възможност. Свидетелката сочи, че съпругът е спрял да се обажда, а междуременно съпругата се е преместила да живее във *** със сина й. Свидетелката поддържала контакти с ищцата всяка събота и неделя, както й я питала за съпруга й. Според последната съпругът е дошъл веднъж, но за два часа, тъй като имал уговорка да празнува Нова година в чужбина, а именно в ***. От тогава свидетелката не знае съпругът да е идвал. Посочва, че докато страните са живеели заедно, съпруг винаги го е нямало.

Въз основа на така събраните по делото доказателства РС е приел, че съпрузите са напълно и трайно отчуждени един от друг и помирение помежду им не може да се очаква, както и не може да се очаква възстановяване на нормални съпружески отношения, поради което бракът между съпрузите е дълбоко и

непоправимо разстроен и на това основание същият следва да бъде прекратен. Кредитирано е и изричното изявление на ищцата, че след прекратяване на брака същата иска да носи брачното фамилно име – К.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като в случая се установява, че решението е валидно и допустимо.

По отношение правилността на решението, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1 изр. второ ГПК и оплакванията в жалбата, въззивният съд намира, че решението е правилно. Фактическата обстановка е правилно установена от районния съд и напълно се подкрепя от събраните по делото доказателства. Споделят се и изводите на районния съд за начина, по който следва да се ценят събраните по делото доказателства, както и правните изводи, които те обосновават, поради което същите не следва повторно да бъдат анализирани и на основание чл.272 ГПК се препраща към мотивите на първоинстанционния акт, с което същите стават част от съжденията в настоящия съдебен акт.

Оплакванията във въззивната жалба са неоснователни. Не се споделят доводите за недоказаност на фактическата раздяла между страните. По делото безспорно се доказва от приложената справка от НБД, че съпругът има настоящ адрес в *** от датата на заявяване на *** г. От последното се заключава, че от *** г. съпругът живее в ***, доколкото настоящият адрес е адресът на който лицето живее по смисъла на чл.95 от Закона за гражданската регистрация. Следователно по дело се доказва, че поне от *** г. е преустановено съвместното съжителство на страните. Така установените факти се подкрепят от показанията на св. М., от които се доказва фактическата раздяла на страните. Неоснователно е оспорването на показанията на М., доколкото същата е тяхна кума и добре познава страните. Св.М. има преки впечатления както от съвместния живот на страните, така и след заминаването на съпруга за ***. Според показанията на свидетелката, същата всяка седмица се е виждала със съпругата и макар от нея да е получавала информация за съпруга, то свидетелката е категорична в показанията си, че страните са преустановил съвместното си съжителство, съпругата се е преместила да живее в с. ***, както сама е отглеждала детето на страните. С оглед на изложеното и доколкото показанията на свидетелката се подкрепят от справката от НБД, както и не се опровергават или разколебават от други доказателства по делото, правилно са били кредитирани от районния съд. В насока на изложеното неоснователно се настоява в жалбата за възможната заинтересованост на свидетелката на осн.чл.172 ГПК, доколкото същата не попада сред посочените в нормата лица.

С оглед на изложеното по делото се установява, че в противовес на разпоредбата на чл. 15 СК, според която съпрузите живеят съвместно, освен ако важни

причини налагат да живеят разделено, страните са преустановили съвместното си съжителство, довело до фактическата им раздяла, а така и до непоправимото и дълбоко разстройство на брака им. Като е достигнал до същия извод, районният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено.

При този изход на правния спор, С. Р. К. следва да бъде осъден да заплати по сметка на ОС-Пловдив държавна такса за подаване на въззивна жалба в размер на сумата 30 лв. на основание чл. 18, ал. 1 от Тарифа за ДТ, които се събират от съдилищата по ГПК, тъй като тя не е внесена от назначения му особен представител.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК С. Р. К. следва да бъде осъдена да заплати разноските по делото на П. Г. К. за тази инстанция, които възлизат на сумата 600 лв.-заплатено адвокатско възнаграждение на назначения особен представител на въззивника.

По изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2537 от 05.06.2023 г., постановено по гр.д. № 15192 по описа за 2022г. на Районен съд – Пловдив, III бр. с.

ОСЪЖДА С. Р. К. с ЕГН *****, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд Пловдив, сумата от 30 лева- държавна такса за въззивното производство.

ОСЪЖДА С. Р. К. с ЕГН *****, да заплати на П. Г. К. с ЕГН *****, сумата от 600 лева - разноски за въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____